

L'editorial & Cartes del lector

>> opinió

Estàvem tots molt enfadats perquè aquest estiu no ha fet bon temps, sinó que ha plogut moltíssim. Però ara n'hi ha que estan molt contents. Els boletaires i els que no ho són també perquè han decidit, després de molts anys, anar a buscar bolets, perquè se'n troben a cabassos i així eviten que ningú els hi pugui dir: "Que no saps anar a buscar bolets" o "Si sabessin a quins llocs anar-los a buscar...".

El boletaire és un personatge curiós que es lleva de bon matí i decideix anar a buscar bolets. Per un costat perquè és una distracció i per l'altre perquè quan torna amb una bossa plena, no se'ls pot menjar tots i els va a vendre. Alguns d'ells es guanyen la vida perquè si volen anar a buscar siurenys, van a lloc concret; si volen anar a buscar pinenques van a un altre costat... Cada boletaire saben els llocs on es fan els bolets que busquen. Nosaltres hi anem i agafem el bolets que trobem sense saber, algunes vegades, si són bons o dolents.

Però també hi ha un altre tipus de boletaire. El que allà on va deixa rastre. Quan arribes al bosc i veus que tot està aixecat, que alguns bolets bons estan aixafats o arrencats i no tallats perquè en puguin sortir més. Aquest boletaire és perillós perquè ens fa malbé els boscos.

Però tampoc ens podem deixar els "xavas" que els identifiquen immediatament. Van amb roba esportiva i sabates de carrer, es planten al marge de la carretera, obren la seva taula i mentre van passant els cotxes es mengen el seu dinar preparat i es senten com a casa, dinant i barrejant el dinar amb tot el fum que deixen anar alguns cotxes per la carretera. Però el més curiós de tot és que no els molesta, perquè a cas també hi passen cotxes.

Aquest tipus de boletaire és el més perillós perquè quan van a buscar bolets el primer fong que troben que surt de sota terra ja els sembla bo. Llavors arriben a casa, el cuinen i apa correm-hi tots que el bolet era dolent i tenen que anar corrents a l'hospital per una intoxicació. Recordeu que hi ha bolets que només agafen els micòlegs per estudiar-los, no són bons per menjar-los.

Per tant la tardor és un temps característic d'aquests personatges, els boletaires, que formen part del paisatge d'una estació que fa que Sant Hilari sigui més bonic del que és normalment. Aquells colors marrons i grocs de les fulles seques dels arbres.

VIRTUALITY

de Col·lectiu Korea

Primer es van emportar els comunistes però a mi no em va importar perquè jo no ho era. De seguida es van emportar uns obrers però a mi... Després van agafar uns capellans... Ara se m'emporten a mi però ja és tard.

BRETCH

Catalunya és un país virtual i el seu president un holograma. El parlament és sobirà, però les decisions importants depenen d'Espanya. Som un gueto d'aquesta. Diu B. Porcel que culturalment Espanya és enemiga de Catalunya. I políticament també. Com a país som un zero a l'esquerra a l'hora de decidir, de fer lleis que és el que compta. Un exemple: tenim competències plenes (màxima aspiració en el marc estatutari actual), però hem d'aplicar obligatòriament el que es cou i es decideixi a Madrid, com el decret d'humanitats i la llei de la qualitat de l'educació. El resultat és de més espanyolització dels contigus de l'ensenyament de Catalunya. Ja no en tenen prou de refregar-nos les victòries esportives d'Espanya, les operacions triunfo i l'eurovisió. Espanyolitzen per on es pot fer més mal, pels fonaments. Ens assenyalen el que ha d'aprendre tot l'alumnat del

país. Mentrestant què fan els nostres polítics? Es conformen en aplicar, dissimuladament, el que els manen des de Madrid i en organitzar partits de costellada per tenir entretingut el personal. El domini CAT no és legal ni a internet. La Generalitat en té prou amb el punt net, després d'anys d'utilitzar el punt es. Pur ridícul, com amb les matrícules dels cotxes.

Els partits polítics viuen de rendes amb l'objectiu de gestionar la minsa descentralització administrativa de Catalunya. I així ens va. Ara l'esquizofrènia política ha arribat al clímax. Primer amb la llei de partits feta a Madrid per aplicar-la al País Basc, passant olímpicament del parlament basc; tot seguit amb l'amenaça de suspensió de l'autonomia basca. Enmig de tant enrenou li ha tocat el rebre a ERC i a Carod per haver parlat amb Otegui i haver-li demanat que intercedís amb ETA, perquè no atemptés a Catalunya. Els polítics espanyols han demanat, públicament a ETA, moltes vegades que no atemptés a Espanya i els francesos no se n'han escandalitzat. Des d'Espanya no es pot entendre que l'àmbit d'actuació d'Esquerra sigui Catalunya (PPCC). Començaria a ser hora que estiguéssim orgullosos de ser catalans i no espanyols, que ho assumíssim sense remordiments de consciència. Els catalans, com els bascos, hem de poder decidir el

que fem i el que volem ser. Si els polítics espanyolistes, PP i PSOE (amb el seu apèndix PSC), veritables neandertals de la política catalana, fossin tan demòcrates com s'autoproclamen contínuament, el primer que haurien de fer és respectar l'àmbit de decisió basc i català i assumir-ne les conseqüències. Sense aquest dret no hi haurà democràcia.

Un país es construeix des de cada poble, i el nostre, per sort de moment, és territori lliure de neandertals. Fer país, ara i aquí, vol dir tenir projectes i bastir-los amb militància activa i actituds diàfanes, de manera individual i col·lectiva. De mica en mica, amb petites coses, participant i enfortint l'entramat associatiu, participant en campanyes i accions concienciadors... Hi ha una campanya engegada, lúdica i anònima, que funciona a molts pobles i ciutats del país i que cal tenir en compte: es tracta de posar un CAT sobre la "E" dels cotxes nous, o pintar-la de blau o transformar-la en "C". Si algun guardià del règim ens amonesta o amenaça, sempre podem tirar les culpes a altri o bé assumir el risc de la multa. Tanquem pàgina tal com hem començat; amb Bretch: Els vençuts d'avui són els vencedors de demà. La història no té terme mig. O es guanya o es perd. El qui queda segon és el primer dels perdedors.

portaveu

D.L: Gi - 979 - 2000
Direcció: Sandra Torras
Disseny Gràfic: Montse Puig
Impremta: Impressors
Montseny

Pots enviar-nos el teu comentari a través de:

e-correu
portaveu@hotmail.com

fax
972 87 22 34

carta
Plça. Gravalosa, 13

El Portaveu agraeix les cartes dels seus lectors. Aquest setmanari es reserva el dret de resumir les cartes segons l'espai. No s'emetraran aquells escrits que puguin ferir la sensibilitat de les persones.

El Portaveu expressa la seva opinió únicament en els editorials. Les cartes dels lectors exposen l'opinió dels seus autors.